
1

Londýn, o několik dní později

Antoine seděl u psacího stolu a dopisoval poslední řádky. Znovu si dopis přečetl, pak ho s uspokojením pečlivě složil a dal do kapsy.

Do architektonického ateliéru pronikalo žaluziemi z Bute Street krásné podzimní světlo a dopadalo na parkety ze světlého dřeva.

Antoine si oblékl sako přehozené přes opěradlo židle, upravil si rukávy svetru a rychlým krokem se vydal ke vstupní hale. Po cestě se ještě zastavil u vedoucího kanceláře a nahlédl mu přes rameno na výkres. Přemístil úhelník a opravil jeden řez. McKenzie mu poděkoval pokývnutím, Antoine se na něj usmál a s pohledem na hodinky zamířil k recepci. Na stěnách visely fotografie a nákresy projektů, jež firma od svého založení zrealizovala.

„Tak vy dnes odcházíte na mateřskou?“ zeptal se recepční.

„Ano, dítě už se hlásí o slovo.“

„Holka, nebo kluk?“

Žena si s úšklebkem položila ruku na kulaté břicho.

„Fotbalista!“

Antoine obešel pult, objal ji a pořádně stiskl.

„Vraťte se brzy... ne moc brzy, ale stejně! Vlastně, vraťte se, až budete chtít!“

Na odchodu jí ještě krátce zamával a pak strčil do prosklených dveří vedoucích k výtahům.

Paříž, téhož dne

Prosklené dveře velkého pařížského knihkupectví se otevřely před zákazníkem, který očividně spěchal. S kloboukem na hlavě a šálou kolem krku si to namířil rovnou ke školním příručkám. Prodavačka na žebříku nahlas diktovala názvy a počty knih v regálech a Mathias je zapisoval do sešitu. Zákazník se jich bez jakéhokoli úvodu a nepřilíš přívětivým tónem zeptal, kde najde sebrané spisy Victora Huga v edici Plejáda.

„Který svazek?“ zeptal se Mathias a zvedl pohled od sešitu.

„První,“ odsekl muž.

Mladá prodavačka se s námahou natáhla a vydala knihu konečky prstů. Pak ji podala dolů Mathiasovi. Muž v klobouku ji popadl a šel k pokladně. Prodavačka s Mathiasem se na sebe podívali, Mathias s čelistmi pevně sevřenými položil sešit na pult a rozběhl se za zákazníkem.

„Dobrý den, prosím, děkuji, na shledanou,“ zařval a zastoupil muži cestu k pokladně.

Překvapený zákazník se ho pokusil obejít; Mathias mu vyrval knihu z ruky a za neustálého opakování „Dobrý den, prosím, děkuji, na shledanou“ se vrátil ke své práci. Celou scénu sledovalo pár vyděšených zákazníků. Muž v klobouku vyběhl z obchodu vzteky bez sebe, pokladní jen pokrčila rameny, mladá prodavačka na žebříku měla

co dělat, aby zachovala vážnou tvář, a majitel knihkupectví požádal Mathiase, aby se za ním po skončení pracovní doby zastavil.

Londýn

Antoine kráčel po Bute Street; když dorazil k přechodu, blížící se černý taxík přibrzdil a zastavil. Antoine poděkoval řidiči mávnutím ruky a přešel směrem ke kulatému náměstí před Francouzským lyceem. Ozval se zvonek a školní dvůr byl v tu ránu plný dětí. Emily a Louis s aktovkami na zádech šli spolu. Chlapec skočil otci do náručí, Emily se usmála a pokračovala dál k mřížové bráně.

„Valentine si pro tebe nepřijde?“ zeptal se Antoine Emily.

„Maminka volala paní učitelce, že má zpoždění a že na ni mám počkat u Yvonne v restauraci.“

„Tak pojď s námi, dovedu tě tam a všichni tři si dáme svačinu.“

Paříž

Na lesklé chodníky padal jemný déšť. Mathias si přitáhl ke krku gabardénový plášť a vykročil na přechod. Zavadil o něj troubící taxík; řidič vystrčil ven ruku s ukazováčkem vztyčeným do jednoznačného gesta. Mathias přeběhl ulici a vešel do malé samoobsluhy. Našedlý tón pařížského nebe vystřídala živá neonová světla. Vzal praženou kávu, zaváhal u mražených jídel a nakonec si vybral vakuovanou šunku. S plným košíkem zamířil k pokladně.

Prodavač mu vrátil drobné, nikoli však pozdrav.

Když Mathias došel k čistírně, roleta už byla stažená, a tak se vydal k domovu.

Londýn

Louis a Emily seděli u stolu v prázdné restauraci, kreslili si do sešitu a pochutnávali si na karamelovém krému, jehož tajemství znala jen majitelka podniku Yvonne. Zrovna vycházela ze sklepa a za ní Antoine obtěžkaný krabicí s vínem, dvěma bedničkami se zeleninou a třemi kelímky smetany.

„Jak to děláš, když musíš zvedat tak těžké věci?“ supěl Antoine.

„Zvedám je,“ odpověděla Yvonne a ukázala mu, že má všechno položit na pult.

„Měla by sis najít někoho na výpomoc.“

„A čím bych ho podle tebe zaplatila? Mám co dělat, abych sama vyšla.“

„V neděli ti přijdeme s Louisem pomoci. Uklidíme ti spižírnu, tam dole je hotová skládka.“

„Nech spižírnu spižírnou, a radši vezmi svého syna na poníčky do Hyde Parku nebo do Toweru, sní o tom už celé měsíce.“

„Sní hlavně o Muzeu hrůzy, a to není totéž. Na to je ještě moc malý.“

„Nebo moc velký,“ dodala Yvonne, zatímco rovnala láhve bordeauxského vína.

Antoine nakoukl dveřmi do kuchyně a mlsně zíral na dvě velké porce připravené na lince. Yvonne mu poklepala na rameno.

„Mám vám dnes večer prostřít pro dva?“ zeptala se.

„Možná pro tři,“ odpověděl Antoine při pohledu na Emily, která se skláněla nad sešitem na druhém konci místnosti.

Ale sotva to dořekl, do bistra se vřítla udýchaná Emilyina maminka. Zamířila rovnou k dceři, políbila ji a omluvila se za zpoždění; měla nějakou schůzku na konzulátu. Na otázku, jestli už má hotové úkoly, Emily hrdě přikývla. Antoine s Yvonne stáli za pultem a pozorovali je.

„Děkuju,“ řekla Valentine.

„Prosím,“ odpověděli sborem Yvonne i Antoine.

Emily si uklidila věci do aktovky a vzala maminku za ruku. Ve dveřích se ještě obě otočily a zamávaly na pozdrav.

Paříž

Mathias položil obrázek na kuchyňskou linku. Prsty se dotkl skla, jako by chtěl dcerku pohlédit po vlasech. Emily na fotografii se jednou rukou držela maminky a druhou mu mávala na rozloučenou. Bylo to před třemi roky v Lucemburské zahradě. Den předtím, než ho Valentine opustila a přestěhovala se s dcerou do Londýna.

Mathias stál u žehlicího prkna. Přiblížil ruku k žehličce, aby se ujistil, že je dobře rozpálená. Mezi košile, které žehlil rychlostí jednu za čtvrt hodiny, přidal balíček v alobalu, a ten přežehlil ještě pečlivěji. Potom postavil žehličku na odkládací plochu, vytáhl šňůru ze zásuvky a vybalil z balíčku horký toast, jen se z něj kouřilo. Přendal si večeri na talíř a odnesl ke gauči v obývacím pokoji. Cestou ještě popadl noviny ležící na nízkém stolku.

Londýn

V baru bylo zkraje večera docela živo, ale sál rozhodně plný nebyl. Sofie, mladá květinářka, která měla obchůdek hned vedle restaurace, vešla dovnitř s obrovskou kyticí lilií v náručí a v bílé halence, která jí moc slušela. Naaranžovala lilie do vázy na pultě. Yvonne jí nenápadně ukázala na Antoina s Louisem a Sofie zamířila k nim. Dala Louisovi pusku a odmítla Antoinovo pozvání ke stolu s tím, že musí ještě uklidit v obchodě a nazítří brzy ráno vyráží na květinový trh na Columbia Road. Yvonne zavolala na Louise, ať si jde vybrat zmrzlinu z mrazáku, a chlapec rád poslechl.

Antoine vytáhl z kapsy saka dopis a nenápadně ho předal Sofii. Otevřela ho a s viditelným uspokojením se dala do čtení. Zároveň si přitáhla židli a posadila se. Pak Antoinovi vrátila první list dopisu.

„Můžeš tam jako oslovení napsat ‚Miláčku‘“?

„Ty chceš, abych mu říkal ‚miláčku‘?“ zapochyboval Antoine.

„Ano, proč se ptáš?“

„Jen tak.“

„Co ti na tom vadí?“ chtěla vědět Sofie.

„Připadá mi to trochu moc.“

„Moc co?“

„Prostě moc!“

„Nerozumím. Miluju ho, tak mu říkám ‚miláčku‘,“ odhodlaně trvala na svém Sofie.

Antoine vzal pero a odšrouboval víčko.

„Ty ho miluješ, ty o tom rozhoduješ! Nicméně...“

„Nicméně co?“

„Kdyby tu byl, možná bys ho milovala o něco míň.“

„Jsi nesnesitelný, Antoine. Proč pořád říkáš takové věci?“

„Protože je to pravda! Když se lidé vidí každý den, dívají se na sebe čím dál míň... a po čase už vůbec.“

Sofie ho zpražila rozzlobeným pohledem. Antoine vzal papír znovu do ruky a začal psát.

„Dobře, tak mu napíšeme ‚Miláčku‘...“

Zamával papírem, aby inkoust zaschl, a pak podal dopis Sofii. Políbila ho na tvář, zvedla se a poslala vzdušný polibek Yvonne, která měla u baru plné ruce práce. Když vycházela ze dveří, Antoine na ni ještě zavolal.

„Zapomeň na to, co jsem před chvílí řekl.“

Sofie se usmála a odešla.

Antoinovi zazvonil mobil, na displeji bylo Mathiasovo číslo.

„Kde jsi?“ zeptal se Antoine.

„Na gauči.“

„Jsi nějaký skleslý, co?“

„Ne, vůbec ne,“ odpověděl Mathias a žmoulal v ruce uši plyšové žirafy.

„Před chvílí jsem vyzvedával tvoji dceru ze školy.“

„Já vím, říkala mi to, právě jsem s ní mluvil. Ostatně, musím jí zavolat ještě jednou.“

„To ti tak chybí?“ divil se Antoine.

„Když zavěsím, ještě víc,“ odpověděl Mathias s náznakem smutku v hlase.

„Mysli na to, jaké má štěstí, že bude stoprocentně bilingvní, a buď rád. Je úžasná a šťastná.“

„Já vím, ale její otec ne.“

„Máš problémy?“

„Myslím, že mě brzo vyrazí z práce.“

„O důvod víc přestěhovat se sem, blíž k ní.“

„A z čeho bych asi žil?“

„V Londýně je knihkupectví dost a práce tu taky není málo.“

„A nejsou tak trochu anglická, ta tvoje knihkupectví?“

„Můj soused jde do důchodu. Má knihkupectví přímo uprostřed francouzské čtvrti a hledá nástupce.“

Antoine uznal, že obchůdek je mnohem skromnější než pařížské knihkupectví, kde teď Mathias pracuje, ale zase by byl svým pánem, za což se v Anglii nestřílí... „Je to kouzelné místo, i když by potřebovalo trochu oživit.“

„Bylo by na tom hodně práce?“

„To je moje starost,“ odtušil Antoine.

„A kolik by stál pronájem?“

Majitel prý hlavně chce zabránit tomu, aby se z jeho knihkupectví stal fastfood. Spokojí se pouze s malým procentem z obratu.

„A jak bys přesně definoval ‚malé‘ procento?“ vyzvídal Mathias.

„Malé! Malé asi jako... vzdálenost z místa, kde bys pracoval, ke škole, kam chodí tvá dcera.“

„Nikdy bych nemohl žít v cizině.“

„A proč? Myslíš, že až přestanou jezdit tramvaje, bude Paříž krásnější? Tady neroste tráva jenom mezi kolejemi, jsou tu parky, víš... Vidíš, zrovna dneska ráno jsem doma na zahradě krmil veverky.“

„Máš nabitý program!“

„Uvidíš, že by sis v Londýně perfektně zvykl, je tu neuvěřitelná energie, milí lidé, a pokud jde o francouzskou čtvrt, vypadá úplně jako v Paříži... jenom bez Pařížanů.“

A Antoine začal vyjmenovávat dlouhý seznam francouzských obchodů v okolí školy.

„Můžeš si dokonce koupit *L'Équipe* a vypít si na terase café au lait, aniž bys opustil Bute Street!“

„To přeháníš!“

„Proč myslíš, že Londýňané říkají téhle ulici *Žabí bulvár*? Mathiasi, žije tu tvoje dcera a tvůj nejlepší přítel. Stejně pořád říkáš, jak je život v Paříži stresující.“

Na ulici se strhl takový rámus, že se šel Mathias podívat z okna, co se děje. Nějaký řidič nadával popelářům.

„Vydrž moment,“ řekl Mathias do telefonu a vyklonil se z okna.

Zařval na řidiče, že když už nerespektuje zdejší obyvatele, mohl by mít alespoň trochu úcty k lidem, kteří těžce pracují. Automobilista ho ze dveří vozu zasypal snůškou nadávek. Popelářské auto nakonec zajelo ke kraji a vůz se skřípěním brzd zmizel.

„Co to bylo?“ ptal se Antoine.

„Ale nic! Cože jsi to říkal o Londýně?“